Р Е Ш Е Н И Е
№ 3272

гр. София, 16.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 10 състав,** в публично заседание на 22.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **7859** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

4

4

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от ДОПК.
Образувано е по жалба от С. С. Т. срещу решение № ПИ-148/11.07.2013 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на лицето срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки № 5165/2009/000002/12.06.2013 г.
Претендира се незаконосъобразност на обжалвания административен акт по основания, изложени в жалбата.
Ответникът директорът на ТД на НАП С. изразява становище за неоснователност на жалбата.
Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:
От събраните по делото доказателства се установява, че срещу С. С. Т. е било

образувано изпълнително дело № 5165/2009 г. за сумата от 4401 лв., представляваща държавна такса по изпълнителен лист от 20.05.2009 г. по гр.д. № 397/2000 г., издаден от районен съд [населено място], като решението, въз основа на което е бил издаден изпълнителния лист е влязло в сила на 08.05.2009 г. В съответствие с чл. 221, ал. 1 от ДОПК на лицето е било изпратено съобщение за доброволно изпълнение, изх. № 5165-000001/13.08.2009 г., което е било върнато с гриф непотърсен, видно от приложеното по делото известие за доставяне, като в 7-дневния срок за доброволно изпълнение сумата не е била внесена. С постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 5165/2009/000002/12.06.2013 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка, находяща се в ТБ [фирма]. От страна на ТБ [фирма] е постъпил отговор с вх. № 5165/2009/000006/20.06.2013 г., с което банката е уведомила, че е наложен запор по сметката на задълженото лице. В съответствие с чл. 197, ал. 1 от ДОПК постановлението за налагане на обезпечителни мерки е обжалвано пред директора на компетентната териториална дирекция, който се е произнесъл с мотивирано решение, като е оставил жалбата без уважение. В мотивите си решаващият административен орган е направил извода, че публичният изпълнител е пристъпил към обезпечаване на ликвидни и изискуеми публични вземания, тъй като задължението не е погасено в срока за доброволно изпълнение, като е приел за неоснователни оплакванията за погасяване на публичните задължения по давност.
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП С., като съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК на обжалване в настоящото производство подлежи решението на решаващия административен орган. Оплакванията за незаконосъобразност на решението на решаващия административен орган не се споделят от настоящата инстанция. От събраните по делото доказателства се установява, че срещу С. С. Т. е било образувано изпълнително дело № 5165/2009 г. за сумата от 4401 лв., представляваща държавна такса по изпълнителен лист от 20.05.2009 г. по гр.д. № 397/2000 г., издаден от районен съд [населено място], като решението, въз основа на което е бил издаден изпълнителния лист е влязло в сила на 08.05.2009 г. В съответствие с чл. 221, ал. 1 от ДОПК на лицето е било изпратено съобщение за доброволно изпълнение, изх. № 5165-000001/13.08.2009 г., което е било върнато с гриф непотърсен, видно от приложеното по делото известие за доставяне, като в 7-дневния срок за доброволно изпълнение сумата не е била внесена. С постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 5165/2009/000002/12.06.2013 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка, находяща се в ТБ [фирма]. Оплакванията за незаконосъобразност на решението на решаващия административен орган не се споделят от настоящата инстанция. Съгласно чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Предвид обстоятелството, че в процесния случай с постановлението не са били наложени предварителни обезпечителни мерки не следва да се проверява спазването на изискванията по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК. Следователно, в процесния случай с оглед дадената възможност на съда да отмени обезпечителната мярка следва да се изследва обстоятелството дали длъжникът е представил обезпечение в пари,

безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа и обстоятелството дали съществува изпълнително основание. От събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че длъжникът не е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. От събраните по делото доказателства се установява също така наличността на изпълнително основание. Не е налице и нарушението на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, съгласно който подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Публичните задължения са установени с влязло в сила съдебно решение и съответно същите могат да се определят като установени и изискуеми публични вземания, които подлежат на принудително събиране по реда на ДОПК – аргумент от чл. 209, ал. 2, т. 6 от ДОПК. Освен това подлежат на обезпечение установени и изискуеми публични вземания, съгласно чл. 195 от ДОПК. Актовете, които установяват вземанията и представляват изпълнително основание, са изчерпателно изброени в чл. 209, ал. 2 от ДОПК – сред посочените са и тези по чл. 209, ал. 2, т. 6, а именно влезли в сила решения на съдилищата. Същите са и такива, служещи като изпълнително основание за налагане на обезпечителни мерки. Изброяването им е изчерпателно и не може да бъде разширявано с други актове. Следователно са налице изискуеми публични вземания, които подлежат на изпълнение, налице са и изпълнителни основания. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата, че обжалваният акт е издаден в нарушение на чл. 195, ал. 2 от ДОПК предвид обстоятелството, че публичният изпълнител не е направил извод, от който следва, че е възможно да се затрудни събирането на публичните вземания. Нуждата да се обезпечи изпълнението на конкретно публично вземане възниква, поради опасността публичният изпълнител да не открие в деня на изпълнението секвестируеми права на длъжника, годни да удовлетворят публичния взискател. Ето защо, в чл. 195, ал. 2 от ДОПК е посочено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Това обстоятелство е мотивирано и от решаващия административен орган, чийто решение е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция. Действително, обезпечителната мярка представлява едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане. Действително също така следва да е налице съответствие между същата и справедливия интерес (на длъжника) да се задоволи обезпечителната нужда на публичния взискател без ненужно обременяване на длъжника. Това произтича пряко от основните принципи в административното производство, част от което и събирането на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност, предвиден в разпоредбата на чл. 6 от АПК (приложим по препращане на § 2 от Допълнителната разпоредба на ДОПК в настоящото производство). Съдържанието на посочения принцип се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. И накрая, в ал. 5 на чл. 6 от АПК е посочено, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Проявна форма на този принцип е и правилото,

залегнало изрично в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. При издаването на обжалвания административен акт административният орган не е нарушил тези принципи. При издаването на акта са спазени чл. 195, ал. 1 от ДОПК, мотивирана е нуждата от извършване на обезпечение съгласно правилото на чл. 195, ал. 2 от ДОПК), обезпечението е наложено с постановление на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 8 от ДОПК). Неоснователно е също така оплакването, съдържащо се в жалбата за погасяване по давност на задължението. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В процесния случай такъв по-кратък срок не е предвиден, поради което се обосновава приложимостта на чл. 171, ал. 1 от ДОПК. В процесния случай изпълнителният лист е бил издаден на 20.05.2009 г., същият е валидно изпълнително основание, като давностният срок съобразно чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече на 01.01.2010 г. и не е изтекъл и към момента на постановяване на настоящото решение. Едновременно с това в рамките на този срок са били предприети действия за събиране на публичното задължение, като е включително е било издадено и постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Неотносими към спора са оплакванията, съдържащи се в жалбата относно незаконосъобразността при издаването на изпълнителния лист. В тази връзка като законосъобразни се определят изводите на решаващия административен орган, че реда за обжалването на изпълнителния лист е предвиден в чл. 407 от ГПК, като законосъобразно и в обжалваното решение не се съдържа произнасяне в тази насока. В процесния случай, от събраните по делото доказателства се установява, че в рамките на този 5-годишен давностен срок са били предприети действия за събиране на публичното задължение, като до длъжника е било изпратено съобщение за доброволно изпълнение, следователно, предприети са били действия от страна на публичния изпълнител, което от своя страна е породило предпоставката на спирането на започналите да текат давностни срокове. Това е обстоятелство, което е обусловило неприложимостта на чл. 171, ал. 1 от ДОПК и съответно обуславя приложимостта на чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Действително, както правилно се посочва в обжалваното решение самото съобщение за доброволно изпълнение има уведомителен характер и същото не обективира действие на публичния изпълнител по смисъла на чл. 266, ал. 1 от ДОПК. Постановлението за налагане на обезпечителни мерки, обаче несъмнено представлява действие по спиране на давността съобразно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Настоящата съдебна инстанция съобразява обстоятелството, че това е действие, което съобразно посочената разпоредба представлява спиране на давността, а не нейното прекъсване, както неправилно се посочва в жалбата. В тази връзка давността спира да тече до отпадане на основанието за спиране.

В съответствие с изложеното, обжалваното решение следва да се остави в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на С. С. Т. срещу решение № ПИ-148/11.07.2013 г. на

директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на лицето срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки № 5165/2009/000002/12.06.2013 г., като неоснователна.
РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: